

Για ε τ' αφεντάκι μου, κοιμάται...

Συντάχθηκε απο τον/την Νικόλαος Ε. Ξυπολυτάς

Κυριακή, 11 Νοέμβριος 2012 01:27 - Τελευταία Ενημέρωση Κυριακή, 11 Νοέμβριος 2012 01:41

Το κορίτσι καμάρωνε τον πατέρα του, έτσι όπως τον θωρούσε να στέκει αγέρωχος και απτόητος, στην πλευρά του τείχους. Όσο ήταν κλεισμένοι μαζί με ακόμη 1500, πάντα είχε το κεφάλι ψηλά και όποτε της μιλούσε, μετέδιδε ασφάλεια, στοργή, και αγάπη μέσα στον ζόφο, το έρεβος της βαρβαρότητας, τη μαυρίλα του θανάτου, στον κλοιό των ορδών των Τουρκαλβανών.

Στην άκρη του ματιού τους απέναντι κυμάτιζε η γαλανόλευκη σημαία του αρχηγού Γιώργη Δασκαλάκη, το κοντάρι της έσπασε πολλές φορές από τις σφαίρες των Τούρκων. Στην επίθεση του εχθρού, ο πατέρας έμεινε ορθός προστατεύοντας την οικογένεια, τα πάτρια εδάφη, τα ιερά και όσια. Εκεί τον βρήκε το βόλι. Το κορίτσι χαϊδεύοντας τα μαλλιά του, ψιθύρισε στη μητέρα: Για ε τ' αφεντάκι μου δε μιλεί, κοιμάται...

Μού το διηγηθήκαν πρόσφατα στην Αρνάτο. Επιθυμούν την ανωνυμία.

Η πλέον ένδοξη και εξίσου δραματική πράξη κατά τη μεγάλη επανάσταση 1866-1869. Η ανατίναξη του Αρκαδίου στις 8 Νοεμβρίου 1866 γράφηκε στη χρυσή σελίδα των ηρωικών αγώνων όλων των λαών της γης. Η αυτοθυσία των επαναστατών εθελοντών και των γυναικοπαίδων, το ολοκαύτωμα προκειμένου να μην πέσουν στα χέρια του εχθρού, ανατινάζοντας συγχρόνως εκατοντάδες στρατιώτες του Μουσταφά πασά, συγκίνησε τους λαούς σε Ευρώπη και Αμερική. Υμνήθηκε από κορυφαίους συγγραφείς, ως έκλαμψη διαμύνησε στην οικουμένη και στους ισχυρούς, ότι οι Κρήτες ήταν αποφασισμένοι να πεθάνουν παρά να μείνουν σκλάβοι. Στο Αρκάδι επαληθεύτηκε η ρύση του Μακρυγιάννη: «Όταν μού πειράζουν την Πατρίδα και θρησκεία μου, θα μιλήσω, θά' νεργήσω κι ό,τι θέλουν ας μού κάμουν».

Οι χιλιάδες Τούρκοι φέρανε σέρνοντας από το [Ρέθυμνο](#) την μπομπάρδα κουτσοχειίλα, κανόνι πασίγνωστο για την καταστροφική του αποτελεσματικότητα. Οι πολιορκούμενοι στέλνουν τον παπά Κρανιώτη και τον Αδάμ Παπαδάκη να ζητήσουν βοήθεια από τον Πάνο Κορωναίο και τους καπετάνιους του Αμαρίου. Ενισχύσεις δεν θα φτάσουν ποτέ. Ο Αδάμ Παπαδάκης επέστρεψε από τη σιγουριά της ελευθερίας του, στο μοναστήρι, όπου ήξερε ότι τον ανέμενε σίγουρος θάνατος. Τη δεύτερη μέρα η εξωτερική γραμμή άμυνας διασπάται, σκοτώνεται ο Ηγούμενος Γαβριήλ και οι Τούρκοι ξεχύνονται στον περίβολο. Ο Κωνσταντίνος Γιαμπουδάκης από το Άδελε, κλείνεται μαζί με πολεμιστές, πληγωμένους και γυναικόπαιδα στην πυριτιδαποθήκη. Η πυροδότηση των βαρελιών με το μπαρούτι προκάλεσε την καταστροφή μέρους της Μονής, σκοτώθηκαν πολλοί Κρητικοί αλλά και εισβολείς. Ο κρότος λέγεται πως ακούστηκε μέχρι το Ηράκλειο.

Η πραγματική Κρητική σημαία, χωρίς αστέρια και πράσινα άλογα...

΄Αστραψε και σκοτείνιασε κι αντάριασε ο τόπος,
βροντή μεγάλη ακούστηκε στσι πάντες του [Ρεθέμνου](#) .
□ Σα κάτεργο εσειστηκε η Κρήτη μπάντ' ως μπάντα.

[Τ' Αρκάδι ανατινάξανε \(Ριζιτικό\).](#)

Ξανά θυσία. Ξανά επανάσταση. Κρίκος στην αλυσίδα εκείνων του [Δασκαλογιάννη](#) το 1770, του Χαιρέτη το 1811, το 1821, κατά των Αιγυπτίων το 1822, της Γραμβούσας το 1828, οι οποίες παρότι όλες απέτυχαν, πείσμωνσαν περισσότερο τον λαό. Η επανάσταση που άνοιξε τον δρόμο για την απελευθέρωση, ήταν αυτή του 1866, η οποία μαζί με τις μετέπειτα του 1878 και του 1895, έδωσαν τέλος στον τουρκικό ζυγό το 1898. Διακαής πόθος, η ένωση με την Ελλάδα.

Για ε τ' αφεντάκι μου, κοιμάται...

Συντάχθηκε απο τον/την Νικόλαος Ε. Ξυπολυτάς

Κυριακή, 11 Νοέμβριος 2012 01:27 - Τελευταία Ενημέρωση Κυριακή, 11 Νοέμβριος 2012 01:41

[Επιγραφή σε Νικόλαος Ξυπολυτάς](#) [Ρεθυμνού](#)